

2. ábra

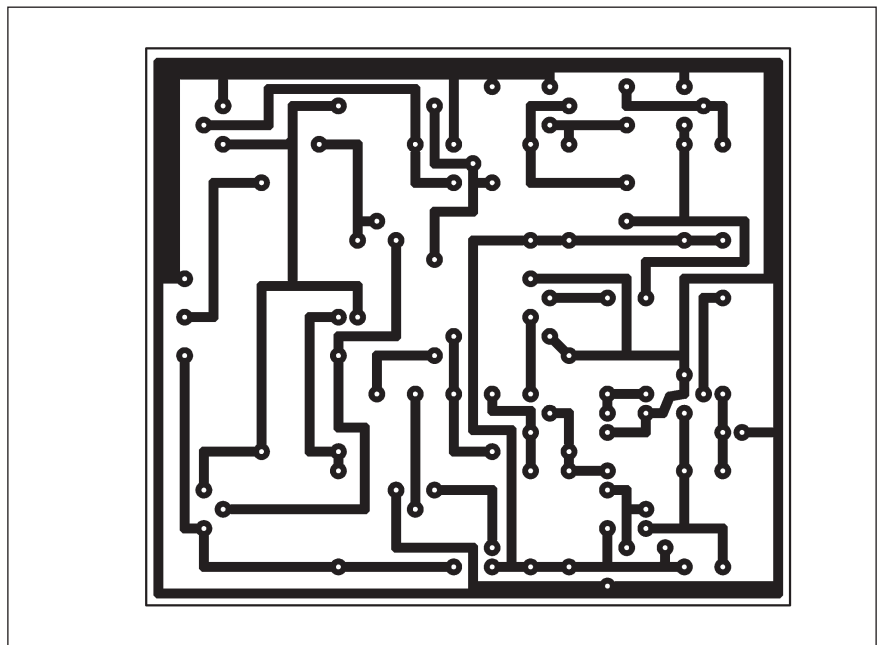
hogy a bemérés idejére a többi egység tápfeszültség-ellátását szüneteltetjük, tehát az áthidaló huzalt ideiglenesen eltávolítjuk.

Munkánk első fázisában azonban az X-Y pontokat zárjuk rövidre! Ez a feltétele annak, hogy a végerősítőn kívüli áramkörök is kapjanak tápfeszültséget. Először a multivibrátor (T5, T6 és passzív hálózatuk) alkatrészeit forrasszuk be! A beforrasztás után rögtön meggyőződhetünk a működőképességről, akár egy voltmérő segítségével is. A T6 kollektorán a nagy periódusidejű négyszögfeszültség (a rajzon szereplő értékek esetén a periódusidő 5-6 s) jól érzékelhető. Az R8, C5 integráló tag beültetése után a két alkatrész közös pontján a voltmérőnk által mutatott lassú változás a jelalak háromszög voltáról árulkodik. Ha nem elektronikus műszert használunk, akkor annak kis bemeneti ellenállása túlságosan terheli az integráló tagot, de lassú feszültségváltozás ebben az esetben is érzékelhető. A hanghatás akkor lesz majd megfelelő, ha az integráló tag feszültsége eléri a nullát, ami a T4-et lezárja. Ha ez nem következik be, akkor elmarad a hullámzást idéző erősítésválto-

zás. (A jelenség oka az, hogy C5 nem tud kisülni a T5 kollektorán jelentkező felfutó impulzus megjelenése előtt.) Ha ezt tapasztaljuk, akkor az R8 értékét csökkentjük!

Ezután ültessük be a zajgenerátor és a hozzátartozó erősítőfokozatok, valamint a modulátor-erősítő alkatrészeit (T1...T4, R1...R7, C1, C2, D1)! A befor-

rasztás és a szemrevételezés után ismét csatlakoztassuk a tápfeszültséget! Oscilloszkóppal AC állásban a T1 kollektorán, T2 emitterén és T3 bázisán azonos nagyságú zajfeszültséget kell látnunk (kb. csúcstól csúcsig 1 V). A mérési tapasztalatok azt mutatják, hogy még azonos típusú és névleges letörési feszültségű Z-diódák között is nagy a szórás a

3. ábra